

แนวทางการจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยม และการเตรียมความพร้อม สำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี

พลอยแพรว นุกิจรังสรรค์¹

นิอร เตร็ดนะชัย²

นัทธี เชียงชนะ³

¹ ผู้นิพนธ์ประสานงาน โทรศัพท์ 093-594-0556 อีเมล: n.ploypraew@gmail.com

รับเมื่อ 25 ธันวาคม 2563 วันที่แก้ไขบทความ 3 กุมภาพันธ์ 2564 ตอบรับเมื่อ 10 กุมภาพันธ์ 2564

บทคัดย่อ

การวิจัยเชิงคุณภาพนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการจัดการเรียนการสอนขับร้องสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี 2) เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี และ 3) เพื่อนำเสนอแนวทางการสอนขับร้องและการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้แบบสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูลจากอาจารย์สอนขับร้องที่ผ่านเกณฑ์คัดเลือก ทั้งสิ้น 5 ท่าน ผลการวิจัยพบว่า 1) การจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยมสำหรับการประกวด ผู้สอนได้นำเอาประสบการณ์ในการสอนมาพัฒนา และประยุกต์ใช้ร่วมกับหลักสูตรการสอนขับร้องต่างๆ ประกอบด้วย เนื้อหา 2 ส่วน คือ เนื้อหาเกี่ยวกับเทคนิคการขับร้องพื้นฐาน และเนื้อหาเพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์เฉพาะตัว 2) การเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวด การฝึกซ้อม การสะสมประสบการณ์ในการแสดงบนเวที และการดูแลสุขภาพ เป็นอีกปัจจัยสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จในการประกวด และ 3) แนวทางการจัดการเรียนการสอนขับร้อง และการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวด ผู้สอนคัดเลือกบทเพลงให้เหมาะสมกับผู้เรียน และควรแนะนำแนวทางในการฝึกซ้อมให้ชัดเจน พร้อมทั้งสื่อสารกับผู้ปกครอง เพื่อให้เกิดความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน และควรจัดการแสดงบนเวทีต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้สะสมประสบการณ์ในการขึ้นแสดงบนเวที

คำสำคัญ : การจัดการเรียนการสอน การประกวดขับร้อง เพลงสมัยนิยม เด็กอายุ 6-8 ปี

¹ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ดนตรี) สาขาวิชาดนตรีศึกษา วิทยาลัยดุริยางคศิลป์ มหาวิทยาลัยมหิดล

² ที่ปรึกษาหลัก อาจารย์ ดร. ประจักษ์สาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล

³ ที่ปรึกษาร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์สาขาวิชาดนตรีศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล

Guideline for Contemporary Vocal Instruction and Preparation for Singing Competition in Children Age 6-8

Ploypraew Nugitrungsan ¹

Ni-On Tayrattanachai ²

Natee Chiengchana ³

¹ Corresponding Author, Tel. 093-594-0556, E-mail: n.ploypraew@gmail.com

Received 25 December 2020; Revised 3 February 2021; Accepted 10 February 2021

Abstract

The purposes of this qualitative research were (1) To study the contemporary vocal instruction in children ages of 6-8, (2) To study the preparation for singing competition in children ages of 6-8, and (3) To present the guideline for contemporary vocal instruction and preparation for singing competition in children ages of 6-8. Data was collected by interviewing 5 vocal instructors. The results of this study found that, (1) For the curriculum of contemporary vocal instruction for singing contest, instructors have developed their teaching experiences as well as applied with singing curriculums. The contents are divided into 2 parts: basic vocal techniques and techniques for the singing identity. (2) Important factors leading to the achievement in the contest are the preparation, practice, experience on the stage, and well-being of the student. (3) In terms of the guidelines for contemporary vocal instruction and preparation for singing contest, instructors must select the right song that is suitable for the students and clearly advice the techniques. Moreover, it is necessary to communicate with students' parents in order to have the same understanding. Students should perform several shows to gain experiences on the stage.

Keywords : Instruction, Singing competition, Contemporary, Children ages of 6 - 8

¹ M.A. (Music) student, Department of Music Education, College of Music, Mahidol University

² Lecturer Ph.D., Department of M.A. (MUSIC), Mahidol University

³ Assistant professor Ph.D., Department of M.A. (MUSIC), Mahidol University

1. บทนำ

เพลงสมัยนิยม (Popular Music) คือ วัฒนธรรมดนตรีตะวันตกที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 18 โดยมีแหล่งกำเนิดในทวีปอเมริกา สังคมต่างๆ ทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยตั้งแต่สมัยอยุธยา ซึ่งเริ่มต้นจากการขับร้องเพลง สวด และการใช้เครื่องดนตรีในการเผยแพร่ศาสนาคริสต์ และมีพัฒนาการต่อมาเป็นวงดนตรีหลากหลายประเภท อาทิ วงโยธวาทิตเพื่อบรรเลงเพลงค่านับพระมหากษัตริย์ วงดุริยางค์ขนาดใหญ่บรรเลงและประกอบการแสดงอุปรากร วงดนตรี แจ๊ส บรรเลงเพื่อการเต้นรำ รวมถึงการขับร้องในโรงเรียน อาทิ การร้องประสานเสียง การร้องเพลงสรรเสริญพระบารมี เหตุการณ์ทางดนตรีเหล่านี้ถือเป็นส่วนสำคัญที่นำไปสู่การสร้างสรรคงานเพลงในเวลาต่อมา (ณัฐธัญ อินทร์คง, 2559)

ในการขับร้องเพลงสมัยนิยมมีวิธีที่หลากหลายขึ้นอยู่กับวิธีการฝึกฝนของแต่ละบุคคล และเทคนิควิธีการของครูผู้สอน (Stohrer, 2006) ซึ่งการฝึกฝนการขับร้องเพลงประกอบไปด้วย การวางท่าทาง การฝึกฝนการหายใจ การฝึกช่วงเสียง การฝึกการเปล่งเสียง การฝึกเสียงให้กังวาน การใช้ภาษา การถ่ายทอดอารมณ์ในบทเพลง การแสดง วิธธอนมเสียง วิธีการฝึกซ้อม การทำความเข้าใจของระบบภายในร่างกายที่ช่วยควบคุมกล้ามเนื้อที่ใช้ในการขับร้องเพลงให้มีการสอดคล้องกัน (ดวงใจ อดายุกุล, 2545) โดยทั่วไปการเรียนขับร้องสมัยนิยมนั้น ส่วนใหญ่จะเป็นการเรียนแบบตัวต่อตัว (Studio Class) ด้วยเหตุนี้มาตรฐานของการฝึกฝนการขับร้องสมัยนิยมจึงมีความแตกต่างกันออกไปในสภาพแวดล้อมหรือบริบทต่างๆ ของพื้นที่หรือท้องถิ่นนั้นๆ ดังนั้น การเรียนรู้และการฝึกฝนการขับร้องจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่ผู้จะเข้าประกวดควรเรียนรู้อย่างมีระบบ ผ่านองค์ประกอบการเรียนรู้ที่สำคัญดังที่ Walker (1990 อ้างถึงใน Marsh, 2006) กล่าวว่าโดยทั่วไปการเรียนรู้ที่เป็นระบบ เกิดขึ้นได้จากองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญ ซึ่งในหลักสูตรประกอบไปด้วย เนื้อหา (Content) จุดประสงค์ (Purpose) การจัดการการเรียนรู้ (Learning Management) และมีการวัดและประเมินผล (Measurement and Evaluation) ถือเป็นสิ่งสำคัญเพื่อแสดงให้เห็นถึงมาตรฐานของผลการเรียนรู้

ดังนั้น เห็นได้ว่าการประกวดร้องเพลงถือเป็นหนึ่งในความบันเทิงที่ได้รับความนิยมมาอย่างช้านานตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน (Nainapat, 2016) และด้วยวิวัฒนาการต่างๆ ทำให้รูปแบบของเวทีการประกวดมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก โดยเฉพาะในยุคปัจจุบันที่สื่อโทรทัศน์เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวัน จึงไม่น่าแปลกที่จะได้เห็นรายการประกวดร้องเพลงทางโทรทัศน์มากมาย (ธนพร แวกประยูร, 2557) อย่างไรก็ตามแม้ว่าการเรียนการสอนขับร้อง จะมีการพัฒนาไปอย่างมาก แต่การฝึกซ้อมของแต่ละคนนั้นมีวิธีที่ไม่เหมือนกัน รวมถึงครูผู้สอนก็มีวิธีการสอนที่แตกต่างกันออกไป ทั้งเรื่องทฤษฎีการฝึกซ้อม การขับร้องที่เป็นรูปแบบที่ชัดเจน ซึ่งยังไม่สามารถกำหนดได้ อีกทั้งครูผู้สอนมีจำนวนไม่มากที่ยึดหลักกฎพื้นฐานการขับร้อง (Fields, 1950) ดังนั้น การเรียนการสอนขับร้องเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวด จึงได้รับความนิยมมากขึ้น ซึ่งในส่วนของการเรียนการสอน และการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดนี้ สกวรุ่ง สายบุญมี (2555) ได้ทำการศึกษาเรื่อง การศึกษากระบวนการเตรียมนักเรียนเข้าแข่งขันเปียโน กรณีศึกษาการแข่งขันรุ่นเล็กงานยามาฮ่า ไทยแลนด์มิวสิกเฟสติวัล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อค้นหาเทคนิคการสอนที่มีประสิทธิภาพอันนำไปสู่ความสำเร็จของนักเรียนในการแข่งขันเปียโนรุ่นเล็กงานยามาฮ่า ไทยแลนด์มิวสิกเฟสติวัล ผลการวิจัยพบว่า คำแนะนำสำหรับการฝึกซ้อมด้วยตนเองที่บ้านนั้นผู้สอนจะเป็นผู้แนะนำ และร่วมกันตั้งเป้าหมายสำหรับการฝึกซ้อมในแต่ละสัปดาห์กับผู้เรียน แต่ในส่วนหลักการ หรือกระบวนการเรียนการสอนในบางส่วนไม่สามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนขับร้องได้ เนื่องจากเป็นเครื่องดนตรีคนละชนิดกัน ด้วยเหตุนี้เองผู้วิจัยจึงเล็งเห็นถึงความสำคัญของการเรียนการสอนขับร้อง และการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเด็กอายุ 6-8 ปี ซึ่งเป็นวัยที่เริ่มมีความสนใจในการเรียนขับร้องด้วยตนเอง และได้รับการสนับสนุนจากผู้ปกครองเป็นอย่างมาก จึงทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาว่า การเรียนการสอนขับร้องและการเตรียมความพร้อมในรูปแบบหรือลักษณะใดที่ส่งผลและผลักดันให้เด็กในวัย 6-8 ปี ได้รับความรู้ และเกิดความเข้าใจจากการเรียนการสอนการขับร้องเพื่อประกวด ซึ่งจะนำไปสู่แนวทางการสอนขับร้องที่มีรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ชัดเจน เพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาการจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี
- 2.2 เพื่อศึกษาการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี

2.3 เพื่อนำเสนอแนวทางการสอนขับร้อง และการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี

3. การทบทวนวรรณกรรมและกรอบแนวคิดในการวิจัย

3.1 การจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยม

การจัดการเรียนการสอนทักษะดนตรีแต่ละเครื่องมือนั้นจะมีความแตกต่างกันออกไป แต่ก็ย่อมมีหลักการสอนโดยทั่วไปที่สามารถใช้เป็นพื้นฐานเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนให้เกิดขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2555) ซึ่งหลักการจัดการเรียนการสอนที่ใช้เป็นพื้นฐานนั้นมีหลากหลายรูปแบบ อาทิ ทฤษฎีการเชื่อมโยงของ ธอร์นไคด์ ซึ่งคิดค้นโดย ธอร์นไคด์ เป็นทฤษฎีการเรียนรู้และการประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ (ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์, 2552) กล่าวคือ ทฤษฎีการเรียนรู้หรือกฎการเรียนรู้ของธอร์นไคด์ สามารถสรุปได้ ดังนี้ 1) กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีถ้าผู้เรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจ 2) กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อยๆ ด้วยความเข้าใจ จะทำให้การเรียนรู้นั้นคงทนถาวร 3) กฎแห่งการใช้ (Law of use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งความมั่นคงของการเรียนรู้จะเกิดขึ้นหากได้มีการนำไปใช้บ่อยๆ ในขณะที่หากไม่มีการนำไปใช้ ผู้เรียนอาจลืมได้ 4) กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากที่จะเรียนรู้ต่อไปแต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจจะไม่อยากเรียนรู้ ซึ่งสามารถนำทฤษฎีการเชื่อมโยงมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนรู้ได้ ดังนี้ 1) การจัดการเรียนรู้ ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากการลองผิดลองถูกบ้าง ซึ่งจะมีประโยชน์ในการช่วยให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้วิธีการแก้ปัญหามากขึ้น จดจำ เข้าใจในสิ่งที่เรียน และภาคภูมิใจในสิ่งที่ตนเองได้กระทำ 2) การสำรวจความพร้อมของผู้เรียน ว่ามีความรู้พื้นฐานใดบ้าง เพียงพอหรือไม่ ถือเป็นการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ 3) การฝึกทักษะแก่ผู้เรียน จะทำให้ผู้เรียนเกิดทักษะในเรื่องนั้นอย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามไม่ควรฝึกซ้ำซากจนสร้างความเบื่อหน่ายแก่ผู้เรียน 4) เมื่อเกิดการเรียนรู้ในเรื่องที่เรียนแล้ว ควรให้นำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ในสถานการณ์ต่างๆ บ่อยๆ และ 5) การให้ผู้เรียนได้รับผลที่ตนพึงพอใจจะช่วยให้การเรียนของผู้เรียนประสบผลสำเร็จ

จะเห็นว่าทฤษฎีการเชื่อมโยงนั้น มีความเหมาะสมที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนขับร้อง และการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี เนื่องจากการเชื่อมโยงนี้มีขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถจดจำ เข้าใจในสิ่งที่เรียน ทางด้านผู้สอนยังได้สำรวจความพร้อมของผู้เรียน เพื่อหาจุดเด่นหรือความสามารถที่มีอยู่ในผู้เรียนแต่ละบุคคล เพื่อนำไปพัฒนาผู้เรียนให้เกิดทักษะในเรื่องนั้นอย่างแท้จริง ดังเช่น การฝึกทักษะในการขับร้อง และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำไปใช้ในสถานการณ์จริง เช่น การประกวดร้องเพลงในเวทีต่างๆ ซึ่งจะส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะและความชำนาญมากขึ้น

3.2 การเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวด

การประกวดร้องเพลงในปัจจุบันที่มีอัตราการแข่งขันค่อนข้างสูง ทำให้ผู้เข้าร่วมประกวดต้องมีการเตรียมความพร้อมมาเป็นอย่างดี และไม่ใช่แต่เพียงผู้เข้าประกวดเท่านั้น ผู้สอนซึ่งมีส่วนในการคัดเลือก และผลักดันให้ผู้เรียนได้เข้าการประกวดจึงมีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนผู้เรียนภายใต้ความกดดัน ซึ่งผู้สอนจะต้องมีเวลาที่จะฝึกฝน และเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนอย่างเพียงพอ การฝึกฝนเพื่อการประกวดควรเริ่มขึ้นอย่างน้อย 3 เดือน ก่อนการแข่งขัน (Stafford, 2006)

การเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวด ดุษฎี พนมยงค์ (2547) ได้ชี้แนะข้อควรคำนึงเกี่ยวกับแนวทางการเตรียมตัวเพื่อการประกวดร้องเพลงไว้ว่า ผู้เข้าประกวดควรเลือกบทเพลงที่เหมาะสมกับน้ำเสียง และบุคลิกของตนเอง และการเลือกคีย์เพลงต้องให้เหมาะกับคุณภาพ และช่วงของเสียงของตนเอง นอกจากนั้นผู้เข้าประกวดยังมีความจำเป็นที่จะต้องฝึกฝนการแสดงออกที่เหมาะสมกับบทเพลง สิ่งสำคัญ คือ การจัดตารางเวลาฝึกซ้อมทุกๆ วัน พร้อมทั้งออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ และนอนหลับพักผ่อนให้เพียงพอ นอกจากนี้ การขับร้องนั้นยังมีกฎเกณฑ์พิเศษที่ต้องผ่านการเรียนรู้ และฝึกฝนให้เหมาะสมกับผู้ขับร้องเป็นเวลานาน แม้ว่า การขับร้องจะเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ แต่ก็ต้องมีการประยุกต์เทคนิคต่างๆ เพื่อนำเสียงมาใช้ให้ถูกวิธี เพราะกล่องเสียง และเส้นเสียงเป็นกล้ามเนื้อที่ไวต่อการถูกทำลาย หากใช้กล้ามเนื้อเหล่านี้ผิดวิธีก็อาจก่อให้เกิดอาการบาดเจ็บต่างๆ ตามมาได้ โดยเฉพาะอาการเสียงแหบ และแตกพร่าอย่างถาวร ล้วนแล้วแต่มีผลเสียมาสู่สุขภาพเสียงของผู้ร้องทั้งสิ้น

สำหรับการฝึกซ้อมนั้นผู้เข้าประกวดควรมุ่งมั่นกับการฝึกซ้อมอย่างจริงจัง ควรมีการตั้งเป้าหมายสำหรับการซ้อมในแต่ละสัปดาห์ให้ชัดเจน เพื่อให้เกิดการพัฒนาที่ดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง จึงจะเป็นการฝึกซ้อมอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะผู้เรียนส่วนมากมักฝึกซ้อมโดยไม่ตั้งเป้าหมายและไม่แก้ไขข้อบกพร่อง ซึ่งทำให้การฝึกซ้อมนั้นเป็นไปโดยขาดประสิทธิภาพ และไม่เกิดการพัฒนาอย่างสม่ำเสมอใดๆ (Pedrick, 1998) ในลำดับของการฝึกซ้อมควรเริ่มต้นจากการเตรียมพร้อมร่างกายซึ่งหมายถึงเตรียมเสียง และกล้ามเนื้อทั้งหมดที่ใช้ในการขับร้อง หรือที่เรียกว่า การวอร์มเสียงนั่นเอง การปฏิบัติเช่นนี้เพิ่มความแข็งแรงให้กับเส้นเสียง และกล้ามเนื้อต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ลำดับถัดมาหลังจากวอร์มเสียงแล้วผู้เข้าประกวดจะเริ่มฝึกซ้อม ในส่วนของเทคนิคการขับร้องเพื่อกำหนดลักษณะ หรือรูปแบบของเสียงที่ต้องการจะใช้ให้เหมาะสมกับเพลงซึ่งในส่วนนี้ถือเป็นการพัฒนาและเพิ่มพูนเทคนิคในการขับร้องให้หลากหลาย และสร้างความเคยชินให้กับกล้ามเนื้อที่ต้องใช้ในการออกเสียงสำหรับเทคนิคการขับร้องในรูปแบบต่างๆ และสุดท้ายจึงเป็นขั้นตอนของการฝึกซ้อมบทเพลงที่ใช้ในการประกวด ซึ่งส่วนสำคัญที่ผู้เข้าประกวดควรให้ความสำคัญ ได้แก่ จังหวะ ทำนอง คำร้อง และการตีความหมายของบทเพลง (Oare, 2011)

สำหรับในส่วนของการดูแลสุขภาพร่างกาย ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่สุดสำหรับการเป็นนักร้อง เพราะเครื่องดนตรีของนักร้องก็คือ ร่างกายของนักร้องเอง การไม่ดูแลสุขภาพร่างกายให้แข็งแรงสมบูรณ์เปรียบเสมือนการไม่ดูแลเครื่องดนตรี เมื่อเครื่องดนตรีพังก็ไม่สามารถเล่นได้ ในขณะที่หากร่างกายของนักร้องไม่แข็งแรงสมบูรณ์ ย่อมจะไม่สามารถแสดงการขับร้องออกมาได้อย่างสมบูรณ์เช่นกัน การดื่มน้ำให้เพียงพอ การออกกำลังกายอย่างสม่ำเสมอ และการนอนหลับพักผ่อนให้เพียงพอ จะช่วยให้นักร้องมีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ มีความพร้อมสำหรับการฝึกซ้อมในทุกๆ วัน และสามารถฝึกซ้อมโดยใช้ร่างกายได้อย่างเต็มประสิทธิภาพอีกด้วย (ดุขฎี พนมยงค์, 2547)

จากการทบทวนวรรณกรรม ผู้วิจัยนำเสนอกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

4. วิธีการวิจัย

4.1 กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ในงานวิจัยเรื่องแนวทางการจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยม และการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดในเด็กอายุ 6-8 ปี ผู้วิจัยได้ทำการคัดเลือกผู้ให้สัมภาษณ์ โดยพิจารณาคุณสมบัติตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

4.1.1 เป็นอาจารย์สอนขับร้องที่มีประสบการณ์ในการสอนขับร้องมากกว่า 15 ปีขึ้นไป

4.1.2 มีวุฒิการศึกษาทางด้านการขับร้องโดยตรง จากสถาบันที่มีชื่อเสียง และได้รับการยอมรับจากทั่วโลก

4.1.3 มีประสบการณ์การทำงานเกี่ยวกับรายการประกวดร้องเพลงทางโทรทัศน์ และ/หรือ มีผลงานในการส่งนักเรียนเข้าร่วมการประกวดแข่งขันในรายการประกวดร้องเพลงทางโทรทัศน์

4.1.4 มีนักเรียนสร้างชื่อเสียงที่ได้รับรางวัลจากการเข้าร่วมการประกวดแข่งขันในรายการประกวดขับร้องทางรายการโทรทัศน์

โดยจากการประเมินคุณสมบัติข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้มาซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 5 ท่าน

4.2 เครื่องมือในการวิจัย

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพที่ใช้การเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยใช้เครื่องมือคือแบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง โดยแบบสัมภาษณ์นี้ได้ถูกพัฒนามาจากกรอบแนวคิดงานวิจัยที่ผู้วิจัยได้อ้างอิงจากหลักการสร้างหลักสูตรของ Tyler (2013) มาเป็นแนวทางในการกำหนดกรอบการจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยมสำหรับการประกวดเพื่อศึกษาองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยมเพื่อการประกวดร้องเพลงในเด็กอายุ 6-8 ปี และยังได้กำหนดกรอบของการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดเพื่อศึกษาคำแนะนำเกี่ยวกับการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงในเด็กอายุ 6-8 ปี ซึ่งจะนำไปสู่แนวทางการปฏิบัติที่ก่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุดสำหรับการจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยม และการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดในเด็กอายุ 6-8 ปี ผู้วิจัยได้พัฒนาจนกลายมาเป็นประเด็นสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 การจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี ประกอบด้วยประเด็นย่อยดังนี้

ประเด็นย่อยที่ 1 เป้าหมายสำหรับการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยมเพื่อการประกวดในเด็กอายุ 6-8 ปี

ประเด็นย่อยที่ 2 หลักสูตรที่ใช้สำหรับการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยม

ประเด็นย่อยที่ 3 เนื้อหาการจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยมเพื่อการประกวดในเด็กอายุ 6-8 ปี

ประเด็นย่อยที่ 4 กิจกรรมการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยมเพื่อการประกวดในเด็กอายุ 6-8 ปี

ประเด็นย่อยที่ 5 การประเมินผลการเรียนการสอนขับร้องเพื่อการประกวด

ประเด็นที่ 2 การเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี ประกอบด้วย

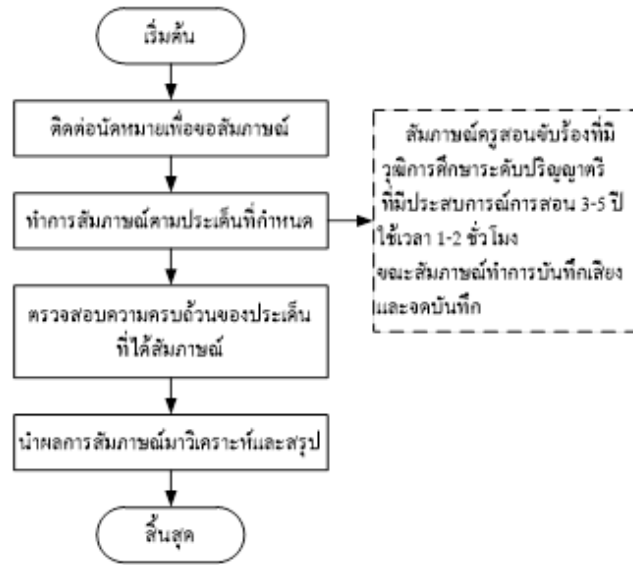
ประเด็นย่อยที่ 1 การฝึกซ้อม

ประเด็นย่อยที่ 2 การสะสมประสบการณ์ในการแสดงบนเวที

ประเด็นย่อยที่ 3 การดูแลสุขภาพ

4.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บข้อมูลสำหรับงานวิจัยเชิงคุณภาพครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเพียงอย่างเดียว ซึ่งต่างจากงานวิจัยเชิงคุณภาพทั่วไปที่ต้องเก็บข้อมูลจากหลากหลายเครื่องมือร่วมกันไม่ว่าจะเป็น การสัมภาษณ์ การสังเกต หรือศึกษาจากเอกสาร เป็นต้น โดยในงานชิ้นนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้แบบสัมภาษณ์แบบกึ่งโครงสร้าง (Semi-Structured Interview Protocol) ซึ่งเป็นแบบสัมภาษณ์ปลายเปิด โดยมีแนวคำถามไว้เป็นแนวทางสัมภาษณ์ไว้บ้าง ถือเป็นการสนทนาอย่างมีจุดประสงค์ร่วมกันระหว่างผู้สัมภาษณ์และผู้ให้สัมภาษณ์ (สมชาย วรกิจเกษมสกุล, 2554) และเน้นสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interviews) ซึ่งจะทำให้การสัมภาษณ์เป็นไปอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้วิจัยสามารถเจาะลึกในประเด็นที่สนใจได้อย่างละเอียด โดยวิธีการนี้เหมาะกับงานวิจัยที่ต้องการศึกษาประสบการณ์เฉพาะของผู้ให้สัมภาษณ์ ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นลำดับขั้นตอนดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 ขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

หลังจากการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) เริ่มจากการจำแนก หรือการจัดกลุ่มข้อมูล โดยการถอดเทปสัมภาษณ์ออกมาเป็นข้อมูลอักษร แล้วจึงนำข้อมูลมาคัดแยกออกเป็นประเด็นต่างๆ ตามประเด็นคำถามที่ได้ตั้งเอาไว้ และบริบทอื่นเพิ่มเติม ทั้งนี้ได้ทำการแยกเป็นข้อมูลของแต่ละบุคคล จากนั้นจึงนำข้อมูลของแต่ละบุคคลในแต่ละประเด็นคำถามมาวิเคราะห์หาจุดเชื่อมโยงกัน แล้วทำการสรุป Theme ในแต่ละประเด็น แล้วจึงนำข้อมูลมาสังเคราะห์เป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยม และการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล นำเสนอดังภาพที่ 3

ภาพที่ 3 ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

5. ผลการวิจัย

5.1 การจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี

จากการศึกษาองค์ประกอบของการจัดการเรียนการสอน สามารถจำแนกออกเป็น 4 องค์ประกอบหลัก กล่าวคือ

1. เป้าหมายและหลักสูตร

จากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้สอนทั้ง 5 ท่านจะกำหนดเป้าหมายสำหรับการเรียนการสอนไว้อย่างชัดเจน โดยผู้สอนจะกำหนดเป้าหมายจากการประเมินความสามารถและพัฒนาการทางด้านขับร้องของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งส่งผลให้รายละเอียดของเป้าหมายในการเรียนการสอนขับร้องของผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันออกไป ดังเช่นผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งได้กล่าวว่า “เด็กแต่ละคนมีพื้นฐานมาไม่เท่ากัน ครูต้องดูให้ออกว่าเด็กคนไหนต้องการแก้ไขในเรื่องอะไร” เมื่อนำเป้าหมายของการเรียนการสอน ขับร้องโดยทั่วไปมาเปรียบเทียบกับการเรียนการสอนขับร้องเพื่อการประกวด พบว่าผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่มีความคิดเห็นที่ตรงกันว่า ไม่ว่าการเรียนการสอนขับร้องจะดำเนินไปด้วยปลายทางใด ต่างก็มีเป้าหมายในการไปถึงปลายทางที่เดียวกัน คือ เพื่อพัฒนาศักยภาพทางการขับร้องของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น โดยผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ความเห็นว่า “การที่สอนเด็กทั่วไป กับการที่สอนเด็กประกวดก็ไม่ได้มีเป้าหมายที่ต่างกัน เพราะไม่ว่าจะสอนเพื่อไปทำกิจกรรมอะไรก็ตาม สุดท้ายแล้วเป้าหมายเดียวที่ต้องการก็คือ ต้องการพัฒนาความสามารถด้านขับร้องของเด็กให้ดีขึ้น”

จากการสัมภาษณ์ถึงเป้าหมายสามารถสรุปได้ว่า ผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นที่เหมือนกัน โดยการเรียนการสอนขับร้องทั้งสองลักษณะมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาความสามารถทางการขับร้องของผู้เรียนให้ดียิ่งขึ้น อย่างไรก็ตามผู้ให้สัมภาษณ์ที่ให้ความเห็นที่แตกต่างกันออกไปว่า โดยการเรียนการสอนขับร้องโดยทั่วไปไม่มีเป้าหมาย เพื่อพัฒนาความสามารถของผู้เรียน ในขณะที่การเรียนการสอนขับร้องสำหรับการประกวดมีเป้าหมายในการดึงศักยภาพ และความสามารถที่มีอยู่ของผู้เรียนออกมาใช้เพื่อบรรลุเป้าหมายในการทำการแสดงออกมากที่สุด สำหรับหลักสูตรผู้ให้สัมภาษณ์มีความคิดเห็นที่ต่างกันออกไป สามารถสรุปได้เป็น 2 แนวทาง คือ (1) ไม่ปรากฏหลักสูตรอ้างอิงที่แน่ชัดสำหรับการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยม ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์จะอาศัยประสบการณ์ในการเรียนรู้ และการสอนที่สั่งสมมาเป็นตัวกำหนดชีวิต และระบุเนื้อหาสาระสำหรับการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละบุคคล ซึ่งจะพิจารณาควบคู่กับการประเมินปัญหาทางการขับร้องของผู้เรียนเป็นรายบุคคล (2) ใช้หลักสูตร Speech Level Singing (SLS) เป็นแนวทางหลัก ซึ่งผู้สอนได้เลือกใช้หลักสูตร SLS เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนขับร้อง เนื่องจากหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่สามารถใช้แก้ไขปัญหาทางการขับร้อง โดยเฉพาะการขับร้องเพลงสมัยนิยมได้อย่างรวดเร็วและตรงจุด จึงกล่าวได้ว่า ในประเด็นของหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนขับร้องนั้นผู้สอนล้วนอาศัยประสบการณ์ในการเรียนรู้ และประสบการณ์ในการสอนที่แตกต่างกันออกไปในการดำเนินการจัดการเรียนการสอน

2. เนื้อหาสำหรับการเรียนการสอน

จากการสัมภาษณ์สามารถสรุปได้ว่า เนื้อหาสำหรับการจัดการเรียนการสอนขับร้อง เพื่อการประกวดแบ่งได้เป็นสองส่วนหลักคือ เนื้อหาส่วนที่เป็นเทคนิคการขับร้องพื้นฐาน และเนื้อหาส่วนที่เป็นเทคนิคที่ช่วยส่งเสริมเอกลักษณ์ในการขับร้อง โดยผู้ให้สัมภาษณ์ทุกท่านให้ความสำคัญกับเนื้อหาสาระเกี่ยวกับเทคนิคการขับร้องพื้นฐานเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยสร้างความแข็งแรงให้กับกล้ามเนื้อต่างๆ ส่วนที่ใช้สำหรับการขับร้อง และการเลือกใช้เสียงร้อง ในตำแหน่งต่างๆ ให้เหมาะสมกับประเภทของบทเพลง รวมไปถึงการสร้างพื้นฐานทางดนตรีโดยเฉพาะในเรื่องความแม่นยำของระดับเสียง ซึ่งประกอบไปด้วย การหายใจ (Breathing) การควบคุมกล้ามเนื้อ (Support) การวางช่องเสียง (Vocal Register) และความแม่นยำของโน้ต (Pitch) ดังเช่นผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งได้กล่าวว่า “การเรียนร้องเพลงสิ่งที่สำคัญมาก ๆ 3 เรื่อง คือ Breathing, Support แล้วก็ Pitch เพราะเป็นพื้นฐานการที่สร้างความแข็งแรงให้กับกล้ามเนื้อที่ใช้ในการร้องเพลง ซึ่งทุกคนต้องฝึกให้ชำนาญก่อนที่จะเริ่มเรียนเรื่องอื่นๆ” โดยผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านหนึ่งได้กล่าวถึงเทคนิคการขับร้องพื้นฐานที่ผู้สอนจำเป็นต้องให้ความสำคัญมาเป็นอันดับแรก นั่นก็คือ ความแม่นยำของโน้ต (Pitch Notation) โดยผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ความคิดเห็นไว้ว่า “เรื่องแรกที่จำเป็นต้องแก้ไขก่อนก็คือ เรื่องร้องเพี้ยน ซึ่งอาการร้องเพี้ยนเกิดได้จากหลายสาเหตุ โดยสาเหตุหลักที่พบได้บ่อยมักมาจากปัญหาของการวางช่องเสียงที่ไม่ถูกต้อง ส่วนใหญ่ก็จะร้องเสียงสูงไม่ถึง ทำให้ฟังดูแล้วเหมือนร้องเพลงเพี้ยน” ซึ่งสอดคล้องกับผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านหนึ่งที่ได้กล่าวถึงประเด็นของการวางช่องเสียงไว้ในลักษณะที่คล้ายคลึงกันว่า “Vocal Register เป็นพื้นฐานอีกอย่างที่สำคัญมากเหมือนกัน หลายคนก็ร้องเสียงสูงไม่ถึง ร้องเสียงต่ำไม่ได้ เพราะยังไม่ได้ฝึกฝนในเรื่องของ Register”

นอกจากนี้ผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละท่าน ยังได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับเนื้อหาการเรียนการสอนที่ช่วยส่งเสริมเอกลักษณ์เฉพาะตัวทางด้านการขับร้องให้กับผู้เรียน โดยการสร้างเอกลักษณ์ให้โดดเด่น ออกไปประกอบไปด้วยความดั่งเบา (Dynamic) การใช้รูปปากในการออกเสียง (Articulation) จังหวะ (Rhythmic) การด้นสด (Improvisation) และการแสดงบนเวที (Performance) โดยเนื้อหาการเรียนการสอนสำหรับการขับร้องเพลงสมัยนิยมเพื่อการประกวดทั้งสองส่วน คือ เทคนิคการขับร้องพื้นฐาน และเทคนิคที่ช่วยส่งเสริมเอกลักษณ์ในการขับร้อง เป็นเนื้อหาสำคัญที่ผู้สอนเห็นว่ามีความจำเป็น และเหมาะสมที่จะนำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน

3. กิจกรรมการเรียนการสอน

จากการให้สัมภาษณ์พบว่า การวอร์มเสียง เป็นการส่งสัญญาณให้เส้นเสียงและกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ที่ใช้ในการร้องเพลง ได้รู้ล่วงหน้าหรือเตรียมความพร้อมว่าจะมีการใช้เสียงและกล้ามเนื้อเหล่านั้น ผู้ให้สัมภาษณ์ได้กล่าวไว้ว่า “กิจกรรมที่ต้องเรียนจะต้องเริ่มจากการวอร์มเสียงก่อน เพื่อเตรียมเสียงให้พร้อม ให้เสียงมีความเสถียรก่อนที่จะใช้งาน” ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านหนึ่งที่ได้กล่าวถึงประเด็นของการวอร์มเสียงเอาไว้ว่า “การวอร์มเสียงที่ดีและถูกต้อง จะทำให้เรียนรู้บทเพลงได้เร็วยิ่งขึ้น ยกตัวอย่างเช่น ถ้าในเพลงจะต้องใช้ Head Voice ค่อนข้างเยอะ ครูก็ควรที่จะเตรียมเสียงช่วง Head Voice ให้พร้อม พอถึงตอนเข้าเพลงนักเรียนก็จะมี Head Voice ที่พร้อมแล้ว ทำให้ไม่ต้องมาแก้ไขในเรื่อง Head Voice ซ้ำอีก”

จากการให้สัมภาษณ์ กิจกรรมการเรียนการสอนขับร้องเพื่อการประกวดสำหรับเด็กอายุ 6-8 ปี ถูกลำดับขั้นตอนของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้เป็น 3 ขั้นตอน ดังต่อไปนี้

1. Warm-up Exercise (15-30 นาที) เป็นการเตรียมความพร้อมให้กับเส้นเสียง และกล้ามเนื้อที่ใช้ในการขับร้อง และเป็นขั้นตอนในการฝึกหัดเทคนิคการขับร้องต่างๆ ที่สามารถนำไปใช้ในการขับร้องแต่ละบทเพลง
2. เรียนรู้บทเพลงสำหรับการประกวด (20-40 นาที) เป็นขั้นตอนของการอธิบายโครงสร้าง เนื้อหา และการตีความบทเพลง เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความเข้าใจในการสื่อความหมายของบทเพลงอย่างแท้จริง โดยอาศัยทั้งเทคนิคการขับร้องพื้นฐานและเทคนิคในการสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่เหมาะสมกับบทเพลงนั้นๆ
3. สรุปบทเรียนและชี้แจงแนวทางในฝึกซ้อม (5-10 นาที) ขั้นตอนนี้ผู้สอนจะสรุปภาพรวมในแต่ละครั้ง พร้อมทั้งแนะนำแนวทางสำหรับการฝึกซ้อมด้วยตนเองให้กับผู้เรียน โดยอาจมีการบันทึกภาพเคลื่อนไหว หรือบันทึกเสียงในระหว่างการเรียนการสอนให้ผู้เรียน และผู้ปกครองดูเป็นตัวอย่าง เนื่องจากผู้เรียนในวัย 6-8 ปี ยังไม่สามารถฝึกซ้อมด้วยตนเองได้ตามลำพัง ผู้สอนจึงจำเป็นต้องสื่อสารให้ผู้ปกครองเข้าใจ และเห็นภาพการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นในห้องเรียน เพื่อจะได้ให้การช่วยเหลือผู้เรียนในการฝึกซ้อมได้อย่างถูกต้อง

4. การประเมินผล

จากการสัมภาษณ์พบว่า การประเมินผลการเรียนการสอนนั้นเกิดขึ้นได้หลากหลายรูปแบบ ซึ่งผู้ให้สัมภาษณ์แต่ละท่านได้ให้ความเห็นที่สอดคล้องกันว่าการเรียนการสอนขับร้องนั้นไม่สามารถที่จะวัดผลออกมาเป็นค่าตัวเลขได้ ดังเช่นผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งได้กล่าวว่า “ในการเรียนร้องเพลงไม่สามารถวัดเป็นตัวเลขที่ชัดเจนได้ เพราะเราไม่ได้ต้องการตัดสินว่าเด็กคนนี้ได้คะแนนเท่าไร เก่งแค่ไหน แต่เราต้องการที่จะประเมินว่าเด็กคนนี้สามารถร้องได้ตามเป้าหมายที่เราตั้งกันไว้หรือไม่ เพื่อที่จะได้ต่อยอดไปสู่เทคนิคอื่นๆ ที่ยากขึ้นได้” โดยในการประเมินผลนั้นผู้สอนจะเลือกใช้วิธีการสังเกตและประเมินผลตามเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ ในขณะที่การประเมินผลบนเวทีการประกวดนั้น เป็นการประเมินที่แสดงให้เห็นถึงการเตรียมความพร้อมของตัวผู้เรียน ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งได้ให้ความเห็นไว้ว่า “ในวันที่เด็กขึ้นเวทีประกวดผลงานที่ออกมาบนเวทีสามารถเป็นตัวสะท้อนถึงการเรียนการสอนได้ในระดับหนึ่งเท่านั้น แต่สิ่งที่ประเมินออกมาได้ในวันนั้นคือความสามารถในการรับมือกับสถานการณ์มากกว่า เด็กบางคนอาจจะตื่นเต้นมากจนร้องได้ไม่เท่ากับตอนที่เรียนหรือฝึกซ้อม ซึ่งในส่วนนี้ครูก็ต้องเอาหลักไปคิดว่าควรจัดกิจกรรมอะไรเพิ่มเติมเพื่อให้เด็กมีความมั่นใจหรือมีประสบการณ์ในการขึ้นเวทีที่มากขึ้น”

จากการให้สัมภาษณ์สามารถ สรุปได้ว่า การประเมินผลการเรียนการสอนขับร้องเพื่อการประกวดในเด็กอายุ 6-8 ปีนั้น ผู้สอนจะทำการประเมินผลโดยวัดจากเป้าหมายที่ตั้งไว้ตามศักยภาพของนักเรียนแต่ละบุคคล โดยอาศัยการสังเกต และเก็บข้อมูลพัฒนาการของผู้เรียนในทุกๆ คาบเรียนว่ามีการแก้ไข หรือพัฒนาในจุดบกพร่องได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ ซึ่งในประเด็นของการประเมินผลการเรียนการสอนขับร้องเพื่อการประกวดสามารถพิจารณาได้ โดยประเมินจากเทคนิคการขับร้องทั้งเทคนิคพื้นฐาน และเทคนิคเพื่อส่งเสริมเอกลักษณ์การขับร้องเฉพาะตัวให้โดดเด่น ซึ่งเป็นการประเมินผลที่เกิดขึ้นในชั่วโมงเรียน

ตลอดจนชั่วโมงเรียนสุดท้ายก่อนขึ้นเวทีประกวด และยังสามารถประเมินผลการเรียนการสอนหลังจากเสร็จสิ้นการแสดงบนเวทีประกวด ซึ่งจะดูจากผลงานการแสดงบนเวทีประกวด โดยในส่วนนี้ผู้สอนจะประเมินเปรียบเทียบกับผลการเรียนการสอนในชั่วโมงสุดท้าย เพื่อดูว่าผู้เรียนสามารถประคองสติ และรับมือกับสถานการณ์ความตึงเครียดต่างๆ ที่เกิดขึ้นได้มากน้อยเพียงใด โดยมีภาพการเรียนการสอนในชั่วโมงสุดท้ายเป็นตัวชี้วัดให้เห็นถึงศักยภาพในส่วนนี้

5.2 การเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี

การเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปีนั้น ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ให้สัมภาษณ์ทั้ง 5 ท่าน โดยแยกออกเป็น 3 ประเด็น กล่าวคือ

1. การฝึกซ้อม ซึ่งเป็นประเด็นที่ผู้ให้สัมภาษณ์ทุกท่านมีความเห็นตรงกันว่า เป็นประเด็นสำหรับการเตรียมความพร้อมในการประกวดที่สำคัญที่สุด โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งได้ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นความสำคัญของการฝึกซ้อมเอาไว้ว่า “การร้องเพลงเป็นทักษะที่เหมือนกับการเล่นกีฬา คือ ต้องใช้ Muscle Memory หรือ การจดจำการทำงานของกล้ามเนื้อ ก็คืออาศัยการทำงานของกล้ามเนื้อเข้าไปเข้ามาจนร่างกายจดจำได้เอง โดยไม่ต้องผ่านการคิด จนเกิดเป็นการร้องไปอย่างอัตโนมัติ เพราะฉะนั้นยิ่งเราซ้อมได้มากเท่าไร ร่างกายเราก็จะจำได้เร็วมากขึ้นเท่านั้น และเราก็จะทำการแสดงออกไปเป็นอัตโนมัติได้ในที่สุด” ในขณะที่ผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านหนึ่งได้แสดงความเห็นเกี่ยวกับประเด็นของการฝึกซ้อมไว้ว่า “การฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งที่สำคัญมากๆ เพราะการที่เด็กๆ ได้ซ้อมอยู่ตลอดก็เหมือนเป็นการย้ำกล้ามเนื้อให้ทำงานซ้ำๆ จนร่างกายจดจำได้ว่า ต้องร้องยังไงใช้กล้ามเนื้อยังไง สุดท้ายร่างกายก็จะจดจำไปเอง ซึ่งในส่วนนี้จะช่วยลดผลกระทบที่อาจเกิดจากอาการประหม่าเวลาแสดงบนเวทีได้ แล้วลดความเสี่ยงที่จะเกิดการผิดพลาดในตอนที่เราแสดงได้ด้วย”

จะเห็นว่าการฝึกซ้อมร้องเพลงสำหรับการประกวดนั้น ผู้เรียนจำเป็นที่จะต้องฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ เพื่อสร้างการจดจำและความเคยชินให้กับร่างกาย โดยอาศัยการวางแผนในการฝึกซ้อมอย่างเคร่งครัด เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการพัฒนาของผู้เรียน และสำหรับเด็กในวัย 6-8 ปีนั้น จำเป็นต้องอาศัยความช่วยเหลือจากผู้ปกครองในการฝึกซ้อม เพื่อเป็นการกระตุ้นให้มีการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ และเพื่อให้การฝึกซ้อมในทุกๆ ครั้งดำเนินไปตามเป้าหมาย และแนวทางที่ครูผู้สอนกำหนด

2. การส่งเสริมประสบการณ์ในการแสดงบนเวที โดยผู้ให้สัมภาษณ์ส่วนใหญ่ให้ความสนใจ และเล็งเห็นว่า การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสที่จะส่งเสริมประสบการณ์ในการแสดงบนเวที จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคุ้นชินในการแสดงต่อหน้าผู้ชมเป็นจำนวนมาก ซึ่งความเคยชินนี้เป็นตัวช่วยลดความตึงเครียด และความประหม่าขณะขึ้นแสดงได้เป็นอย่างดี ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งให้ความเห็นไว้ว่า “ถ้าเราเป็นคนที่ชอบตื่นเต้นหรือไม่มั่นใจเวลาร้องเพลงต่อหน้าคนดู นอกจากจะซ้อมเยอะๆ แล้ว เรายังต้องขึ้นแสดงบ่อยๆ เก็บประสบการณ์ไป แล้วเราจะเคยชินไปเอง จากที่ตื่นเต้นจนคุมไม่อยู่ ก็จะกลายเป็นตื่นเต้น แต่ควบคุมสถานการณ์เอาไว้ได้” ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านหนึ่งเกี่ยวกับประเด็นนี้ว่า “นอกเหนือจากการเรียนในห้องแล้ว กิจกรรมอื่นๆ ที่จะช่วยฝึกให้นักเรียนมีความมั่นใจ และมีประสบการณ์ในการขึ้นเวทีบ่อยๆ ก็สำคัญ อย่างเช่น การจัดคอนเสิร์ตของโรงเรียน หรือการจัดประกวดภายในโรงเรียน พวกนี้ก็จะทำให้เด็กมีประสบการณ์ที่ดี คุ้นชินกับการขึ้นเวทีมากขึ้น เพราะเด็กๆ มักจะตื่นเวที ก็เลยต้องให้ขึ้นเวทีบ่อยๆ จะได้เคยชิน”

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าการจัดกิจกรรมการแสดงบนเวทีต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น การจัดคอนเสิร์ตของโรงเรียน การจัดประกวดภายในโรงเรียน หรือการจัดจำลองเวทีการแสดงและการประกวด ล้วนแล้วแต่เป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการสะสมประสบการณ์ในการแสดงบนเวทีเพิ่มเติม ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยส่งเสริม และผลักดันให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจมากขึ้น และสามารถทำการแสดงได้อย่างสมบูรณ์ตามที่ฝึกซ้อมมา

3. การดูแลสุขภาพ เป็นอีกประเด็นที่ถูกกล่าวถึงในเรื่องของการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่า การดูแลสุขภาพประกอบด้วยหลายปัจจัย ทั้งในเรื่องสุขภาพ อาหาร การพักผ่อนที่เพียงพอ รวมถึงการเตรียมความพร้อมให้กับสภาพร่างกายของผู้เรียนให้สมบูรณ์ พร้อมทั้งในการแสดง และการฝึกซ้อม เพื่อให้การฝึกซ้อมเป็นไปตามแผน และเกิดประสิทธิภาพมากที่สุด โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งได้ให้ความเห็น ในเรื่องการดูแลสุขภาพของผู้เรียนในวัย 6-8 ปีไว้ว่า “พูดถึงเรื่องสุขภาพก็มีความสำคัญมากเหมือนกัน คือเราควรจะต้องเตรียมร่างกายของเราให้พร้อม ออกกำลังกายบ้าง อาหารการกินก็อาจจะมีส่วน แต่ที่สำคัญมากๆ ก็น่าจะเป็นการนอนให้พอ ในแต่ละวัน ซึ่งในเด็ก 6-8 ขวบก็ไม่น่าเป็นห่วง เพราะผู้ปกครองจะต้องดูแลในส่วนนี้อยู่แล้ว” โดยผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านหนึ่ง ได้ให้ความสำคัญกับการดูแลสุขภาพในขณะที่ฝึกซ้อมเป็นอย่างมาก โดยได้ให้ความเห็นไว้ว่า “เวลาที่เรามาฝึกซ้อม เราจะต้องซ้อมแต่

พอดี ต้องระวังมากที่จะไม่ให้เส้นเสียงบาดเจ็บ หรือใช้งานเส้นเสียงหนักเกินไป จะเห็นว่ามีเด็กหลายๆ คนที่พอใกล้วันแสดงจะเจ็บคอ เสียงแหบ หรือมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้เสียง ซึ่งเกิดจากการใช้เสียงที่หนักเกินไป”

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การดูแลสุขภาพเป็นส่วนหนึ่งของการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดที่สำคัญมากเช่นกัน เนื่องจากเครื่องดนตรีของนักเรียนก็คือ เส้นเสียง ซึ่งก็คือร่างกายของนักเรียน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่นักเรียนจะต้องดูแลเอาใจใส่สุขภาพเป็นอย่างดี ซึ่งสำหรับเด็กในวัย 6-8 ปีนี้ จึงเป็นหน้าที่ของผู้ปกครองที่จะระมัดระวังไม่ให้ความเสี่ยงกับการบาดเจ็บของเส้นเสียงตลอดการฝึกซ้อม ทำได้โดยการฝึกซ้อมอย่างพอดี ไม่หักโหมจนเกินไป และควรหลีกเลี่ยงปัจจัยที่อาจก่อให้เกิดอาการเจ็บป่วยต่างๆ เช่น โรคภูมิ หรือไข้หวัด เพียงเท่านี้ผู้เรียนก็สามารถมีสุขภาพร่างกายที่พร้อมสำหรับการแสดงบนเวทีการประกวดได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ

5.3 แนวทางการจัดการเรียนการสอนขับร้องและการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี

แนวทางการจัดการเรียนการสอนขับร้อง และการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิจัยโดยแบ่งเป็น 4 ประเด็น คือ

1. การคัดเลือกบทเพลงสำหรับการประกวด ซึ่งการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยมเพื่อการประกวดนั้น การคัดเลือกบทเพลงถือเป็นหัวใจสำคัญในการจัดการเรียนการสอน โดยผู้ให้สัมภาษณ์ได้ให้ความสำคัญกับการคัดเลือกบทเพลงเป็นอันดับแรกของการจัดการเรียนการสอนขับร้องเพื่อการประกวด โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับประเด็นนี้ว่า “เพลงที่จะใช้ประกวดต้องอาศัยความพิถีพิถันในการเลือกไม่สามารถเลือกๆ ไปได้ เพราะเพลงนั้นจะต้องเป็นเพลงที่โชว์ความสามารถของผู้แสดงให้โดดเด่น” ในขณะเดียวกันผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านหนึ่งได้ให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมเกี่ยวกับประเด็นนี้ว่า “การเลือกเพลงเพื่อไปประกวดต้องเอาความสามารถที่มีอยู่แล้วของนักเรียนเป็นที่ตั้ง เพลงที่เลือกจะต้องไม่ยากเกินความสามารถของผู้เรียน และจะต้องไม่ง่ายจนเกินไปเช่นกัน”

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การเลือกบทเพลงสำหรับการประกวดนั้น ต้องใช้ความพิถีพิถันในการคัดเลือก เพื่อให้ได้ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่สุด โดยบทเพลงที่เลือกจะต้องเป็นบทเพลงที่ไม่ยากเกินความสามารถของผู้เรียน สามารถนำเสนอความสามารถของผู้เรียนให้โดดเด่น และจะต้องไม่นำเสนอจุดบกพร่องใดๆ ของผู้เรียน อีกทั้งยังควรจะเป็นบทเพลงที่สามารถนำเสนอบุคลิกภาพของผู้เรียนให้ชัดเจน โดดเด่น และน่าสนใจ

2. การฝึกซ้อม ผู้สอนทุกท่านให้ความสำคัญกับประเด็นนี้เป็นอย่างมาก เพราะการฝึกซ้อมเป็นปัจจัยที่ส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพในการทำการแสดงของผู้เรียน และเนื่องจากการขับร้องต้องอาศัยการจดจำของกล้ามเนื้อส่วนต่างๆ ดังนั้นการฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นอย่างยิ่ง แต่ทั้งนี้การฝึกซ้อมที่ดีจะต้องดำเนินไปตามเป้าหมาย และแผนการฝึกซ้อมที่ผู้สอนกำหนด โดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งได้กล่าวแนะนำแนวทางสำหรับการฝึกซ้อมไว้ว่า “เวลาซ้อมร้องเพลงทุกครั้ง เด็กๆ จะต้องรู้ว่าซ้อมเพื่ออะไร ซ้อมเพื่อแก้ไขจุดไหน ไม่ใช่ร้องไปเรื่อยไม่มีการโฟกัสที่จุดบกพร่องใดๆ แบบนี้ก็ถือเป็นการซ้อมที่เปล่าประโยชน์” และยังมีความแนะนำเพิ่มเติมจากผู้ให้สัมภาษณ์อีกท่านหนึ่งเกี่ยวกับประเด็นนี้ว่า “เวลาซ้อม ก็ไม่ควรจะซ้อมหนักเกินไป ควรจัดตารางและแบ่งเวลาซ้อมดีๆ เช่น ซ้อมวันละ 3 รอบ รอบละ 15-20 นาที แบบนี้จะปลอดภัยกับเสียงมากกว่าซ้อมวันละครั้ง ครั้งละ 1-2 ชั่วโมง”

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ในแต่ละครั้งที่ทำการฝึกซ้อม ผู้เรียนจะต้องระวังไม่ให้เกิดการบาดเจ็บของเส้นเสียง ซึ่งอาจเกิดขึ้นจากการฝึกซ้อมที่หนักจนเกินไป ดังนั้นผู้เรียนจึงจำเป็นที่จะต้องวางตารางในการฝึกซ้อมเป็นรอบๆ ต่อหนึ่งวัน และไม่ควรเกินครั้ง 15-20 นาที ซึ่งจากผลการวิจัยในประเด็นเกี่ยวกับการฝึกซ้อมนี้ ผู้วิจัยสรุปได้ว่า การฝึกซ้อมที่ดีจะต้องมีการกำหนดเป้าหมายในการซ้อมแต่ละครั้งว่าจะฝึกซ้อมเพื่อแก้ไขในเรื่องใด เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการเรียนครั้งต่อไป ในขณะที่ผู้สอนจะต้องอธิบายแนวทางในการฝึกซ้อมเกี่ยวกับปัญหาที่ต้องการแก้ไขอย่างละเอียด เพื่อให้ผู้เรียนสามารถฝึกซ้อมได้อย่างถูกวิธี และตรงจุด และผู้เรียนไม่ควรฝึกซ้อมเกินครั้งละ 15-20 นาที เพื่อป้องกันอาการบาดเจ็บของเส้นเสียงที่อาจเกิดขึ้นเนื่องจากการใช้เสียงหนักเกินไป

3. การสื่อสารกับผู้ปกครอง สำหรับผู้เรียนในวัย 6-8 ปี ซึ่งเป็นวัยที่ยังต้องพึ่งพา และอาศัยความช่วยเหลือจากผู้ปกครองในการดำเนินชีวิตเป็นส่วนใหญ่ ผู้ปกครอง จึงเป็นตัวกลางสำคัญในการเชื่อมโยงการเรียนการสอนในห้องเรียน และการฝึกซ้อมที่บ้าน ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์ได้กล่าวแสดงความคิดเห็นไว้ว่า “ด้วยความที่เด็กวัยนี้ยังเล็กมาก เวลาซ้อมก็จะไม่รู้ว่ที่ตัวเองร้องถูกหรือผิด จึงต้องอาศัยพ่อแม่เป็นตัวช่วย ช่วยฟังช่วยดูว่าร้องได้ตามที่ครูให้ที่บ้านหรือไม่”

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ผู้ปกครองเป็นตัวแปรที่สำคัญอย่างยิ่งในเรื่องของการฝึกซ้อม เนื่องจากในขณะที่ผู้เรียนทำการฝึกซ้อมด้วยตนเองที่บ้าน ผู้สอนจะไม่สามารถเข้าไปร่วมรับฟังหรือแก้ไขจุดบกพร่องให้ได้ ดังนั้นผู้ปกครองจึงเป็นเพียงตัวช่วยเดียวที่สามารถให้ความช่วยเหลือในเรื่องของการฝึกซ้อมได้ ดังนั้นผู้สอนจึงมีหน้าที่ในการพูดคุยสื่อสารกับผู้ปกครองอยู่เสมอ เพื่อชี้แจงให้ผู้ปกครองทราบถึงการเรียนการสอนที่เกิดขึ้นและชี้แนะแนวทางในการฝึกซ้อมของผู้เรียน เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการเรียนรู้ครั้งต่อไป

4. การจัดกิจกรรมเพื่อส่งเสริมประสบการณ์ในการแสดงบนเวทีนับได้ว่าเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนที่กำลังเตรียมพร้อมสำหรับการประกวดเป็นอย่างมาก เนื่องจากกิจกรรมการแสดงบนเวทีต่อหน้าผู้ชมจำนวนมากที่ผู้เรียนไม่สามารถทำได้ในห้องเรียนโดยผู้ให้สัมภาษณ์ท่านหนึ่งได้ให้แนะนำเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้ว่า “ก่อนที่จะแสดงจริงควรจะต้องมีการซ้อมขึ้นเวที หรือลองไปขึ้นแสดงจริงๆ บนเวทีอื่นก่อน ยิ่งมากเวทีก็ยิ่งมากประสบการณ์ ที่สำคัญเด็กจะได้เรียนรู้ที่จะควบคุมความตื่นเต้นด้วย”

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การส่งเสริมประสบการณ์ในการขึ้นแสดงบนเวที จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สถานการณ์จริงที่ไม่สามารถพบเจอได้ในห้องเรียน ซึ่งช่วยให้ผู้เรียนได้รู้จักกับการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้า และการควบคุมกับความตื่นเต้นและความประหม่าที่เกิดขึ้นในขณะที่ทำการแสดง ยิ่งผู้เรียนมีโอกาสในการขึ้นเวทีมากเท่าไร ผู้เรียนก็จะมีประสบการณ์มากขึ้นเท่านั้น ผู้สอนจึงควรที่จะจัดให้เกิดการจำลองเวทีต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการแสดงต่อหน้าผู้ชมเป็นจำนวนมาก

6. อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า มีความสอดคล้องกับข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรม และเพื่อเป็นแนวทางการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยม และการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี ดังต่อไปนี้

6.1 การจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี

6.1.1 เป้าหมายและหลักสูตรในการจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องและเหมาะสมตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยผู้วิจัยได้ทำการอภิปรายออกเป็น 2 ประเด็น คือ (1) เป้าหมายสำหรับการเรียนการสอนพบว่า ในการจัดการเรียนการสอน ผู้สอนจำเป็นต้องกำหนดเป้าหมายไว้อย่างชัดเจน โดยสามารถกำหนดเป้าหมายได้จากการประเมินความสามารถของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่ง กล่าวว่า “การเรียนแบบทั่วไปก็เหมือนเป็นการตั้งเป้าหมายในระยะยาว คือเพื่อพัฒนานักเรียน ขณะที่การเรียนเพื่อการประกวดเป็นการตั้งเป้าหมายในระยะสั้นเพื่อให้นักเรียนได้นำสิ่งที่มียุติไปใช้” ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนฤมล สุนทรวรรณ (2558) ที่ได้อธิบายว่า เป้าหมายจะช่วยให้เรารู้ความต้องการ และเลือกทิศทางในการตอบรับกับความต้องการได้อย่างเหมาะสม ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการกำหนดพฤติกรรมในการทำงานหรือการดำเนินชีวิต และ (2) หลักสูตรการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยม สามารถสรุปได้เป็น 2 แนวทาง คือ

แนวทางที่ 1 ไม่ปรากฏหลักสูตรอ้างอิงที่แน่ชัดที่ผู้สอนใช้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอน โดยผู้ให้สัมภาษณ์อาศัยประสบการณ์ในการเรียนรู้ และการสอนที่สั่งสมมาเป็นตัวกำหนดชี้วัด และระบุเนื้อหาสาระสำหรับการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละบุคคล และจะพิจารณาร่วมกับการประเมินปัญหาทางด้านการขับร้องของผู้เรียนเป็นรายบุคคล ซึ่งแนวทางนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Thummarattana (2015) กล่าวคือ การเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยมเป็นศาสตร์ใหม่ที่ยังไม่ปรากฏหลักสูตรที่แน่ชัดสำหรับเป็นแนวทางในการสอน อีกทั้งการขับร้องเพลงสมัยนิยมยังมีวิวัฒนาการมาจากการขับร้องคลาสสิก ดังนั้นผู้สอนโดยส่วนมากจึงอาศัยเทคนิค และทฤษฎีการขับร้องในประเภทต่างๆ ทั้งการขับร้องคลาสสิก หรือการขับร้องละครเพลง เป็นต้น มาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับแนวทางในการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยม

แนวทางที่ 2 ผู้สอนใช้หลักสูตร Speech Level Singing (SLS) เป็นแนวทางหลัก เนื่องจากหลักสูตรนี้เป็นหลักสูตรที่สามารถใช้แก้ไขปัญหาด้านการขับร้องโดยเฉพาะการขับร้องเพลงสมัยนิยมได้อย่างรวดเร็ว และตรงจุด ซึ่งอ้างอิงถึงหลักสูตรการใช้เสียง Speech Level Singing (SLS) ในงานวิจัยของอนุดรี เจตนเมษฐ์ (2554) ว่าเป็นหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาด้านการใช้เสียงในการขับร้องเพลงสมัยนิยมเป็นอย่างมาก โดยต้องการให้ผู้เรียนมีเสียงร้องที่เปรียบเสมือนการพูด และสามารถร้องออกมาอย่างเป็นธรรมชาติมากที่สุด

6.1.2 เนื้อหาสำหรับการเรียนการสอนขับร้องเพื่อการประกวดสามารถแบ่งได้เป็นสองส่วนหลักๆ คือ (1) เทคนิคการขับร้องพื้นฐาน เป็นพื้นฐานสำคัญที่ช่วยสร้างความแข็งแรงให้กับกล้ามเนื้อทุกๆ ส่วนที่ใช้สำหรับการขับร้อง และการเลือกใช้

เสียงร้องในตำแหน่งต่างๆ ให้เหมาะสมกับประเภทของบทเพลง รวมถึงการสร้างพื้นฐานทางดนตรี ซึ่งประกอบด้วย การหายใจ (Breathing) การควบคุมกล้ามเนื้อ (Support) การวางช่องเสียง (Vocal Register) และความแม่นยำของโน้ต (Pitch) และ (2) เทคนิคที่ช่วยส่งเสริมเอกลักษณ์ ได้แก่ เทคนิคด้านการขับร้องและเทคนิคด้านดนตรี ที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้ขับร้องมีเอกลักษณ์ที่โดดเด่น สามารถถ่ายทอดสีนวลและอารมณ์ของบทเพลงออกมาได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่ง กล่าวว่า “นักเรียนที่เป็นเด็กจะไม่ค่อยเข้าใจในเรื่องของอารมณ์เพลง เขาจะไม่สามารถปรับเสียงดังเบา หรือผ่อนหนักผ่อนเบาได้ด้วยตัวเอง ดังนั้นครูมีหน้าที่ในการออกแบบเสียงดังเบา และการผ่อนหนักผ่อนเบาในแต่ละท่อนเพลงให้กับเด็กอย่างละเอียด เพื่อให้เด็กสามารถถ่ายทอดอารมณ์ของบทเพลงออกมาได้ชัดเจนขึ้น” ซึ่งสอดคล้องกับเทคนิควิธีการขับร้อง จากการศึกษาของวรรณิ เพลินทรัพย์ (2554) กล่าวคือ การสื่อความหมาย โดยการใช้เสียงในการถ่ายทอดทางอารมณ์ ช่วยส่งเสริมให้ผู้ขับร้องมีความโดดเด่น

6.1.3 กิจกรรมการเรียนการสอนขับร้องเพื่อการประกวดสำหรับเด็กอายุ 6-8 ปี ถูกลำดับขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนไว้เป็น 3 ขั้นตอน คือ (1) Warm-up Exercise (15-30 นาที) เพื่อเตรียมความพร้อมให้กับเส้นเสียงและกล้ามเนื้อที่ใช้ในการขับร้อง และฝึกหัดเทคนิคการขับร้องต่างๆ (2) เรียนรู้บทเพลงสำหรับการประกวด (20-40 นาที) เพื่อให้ผู้เรียนได้มีความเข้าใจในบทเพลงอย่างลึกซึ้ง โดยอาศัยทั้งเทคนิคการขับร้องพื้นฐานและเทคนิคในการสร้างเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่เหมาะสมกับบทเพลงนั้นๆ และ (3) สรุบทเรียนและชี้แจงแนวทางในฝึกซ้อม (5-10 นาที) เพื่อให้เกิดความเข้าใจในบทเรียนที่ชัดเจนยิ่งขึ้นและเพื่อให้ผู้เรียนได้มีแนวทางในการฝึกซ้อมที่ถูกต้อง

6.1.4 การประเมินผลการเรียนการสอนขับร้องเพื่อการประกวดในเด็กอายุ 6-8 ปี ซึ่งผู้สอนจะทำการประเมินผลการเรียนการสอนที่เกิดขึ้น โดยอาศัยการสังเกตและเก็บข้อมูลจากพัฒนาการของผู้เรียนในทุกๆ คาบว่ามีการแก้ไข หรือมีการพัฒนาในจุดบกพร่องได้ตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่ง กล่าวว่า “ในการเรียนร้องเพลงไม่สามารถวัดเป็นตัวเลขที่ชัดเจนได้ เพราะเราไม่ได้ต้องการตัดสินว่าเด็กคนนี้ได้คะแนนเท่าไร เก่งแค่ไหน แต่เราต้องการที่จะประเมินดูว่าเด็กคนนั้นสามารถร้องได้ตามเป้าที่เราตั้งกันไว้หรือไม่ เพื่อที่จะได้ต่อยอดไปสู่เทคนิคอื่นๆ ที่ยากขึ้นได้” ซึ่งเชื่อมโยงได้กับกับแนวทางการวัดและประเมินทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ในงานวิจัยของ ศศิธร บัวทอง (2560) ว่า การวัดและประเมินทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ต้องเป็นการวัดและประเมินผลสภาพที่แท้จริงของนักเรียน โดยยึดการปฏิบัติเป็นสำคัญ ซึ่งต้องทำการประเมินตลอดระยะเวลาของการจัดการเรียนการสอน นับตั้งแต่ก่อนการเรียนการสอน ระหว่างการเรียนการสอน และหลังการเรียนการสอน

6.2 การเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี

6.2.1 การฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอ โดยอาศัยการวางแผนในการฝึกซ้อมอย่างเคร่งครัด เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องในการพัฒนาของผู้เรียน ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่ง กล่าวว่า “การฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอเป็นสิ่งที่สำคัญมากๆ เพราะการที่เด็กๆ ได้ซ้อมอยู่ตลอดก็เหมือนเป็นการย้ำกล้ามเนื้อให้ทำงานซ้ำๆ จนร่างกายจดจำได้ว่าต้องร้องยังงี้ใช้กล้ามเนื้ออย่างไร สุดท้ายร่างกายก็จะจดจำไปเอง ซึ่งในส่วนนี้จะช่วยลดผลกระทบที่อาจเกิดจากอาการประหม่าเวลาแสดงบนเวทีได้ แล้วลดความเสี่ยงที่จะเกิดการผิดพลาดในตอนที่เราแสดงได้ด้วย” ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับทฤษฎีของ Peckham (2000) ที่กล่าวไว้ว่า การฝึกซ้อมอย่างสม่ำเสมอจะทำให้การร้องเกิดความเคยชินจนสามารถใช้กล้ามเนื้อต่างๆ ส่วนได้โดยอัตโนมัติ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวรวิญญา ศรีวรบุตร (2560) ที่พบว่า การวางแผนในการฝึกซ้อมนั้น ส่งผลให้เกิดการฝึกซ้อมที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

6.2.2 การสะสมประสบการณ์การแสดงบนเวที ซึ่งผู้เรียนควรได้รับโอกาสในการขึ้นแสดงบนเวทีอย่างสม่ำเสมอ เพื่อเป็นการสะสมประสบการณ์ในการแสดงต่อหน้าผู้ชมเป็นจำนวนมาก ถือเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยส่งเสริม และผลักดันให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจมากยิ่งขึ้น ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่ง กล่าวว่า “นอกเหนือจากการเรียนในห้องแล้ว กิจกรรมอื่นๆ ที่จะช่วยฝึกให้นักเรียนมีความมั่นใจ และมีประสบการณ์ในการขึ้นเวทีบ่อยๆ ก็สำคัญ อย่างเช่น การจัดคอนเสิร์ตของโรงเรียน หรือการจัดประกวดภายในโรงเรียน พวกนี้ก็จะทำให้เด็กมีประสบการณ์ที่ดี ค้นหากับการขึ้นเวทีมากขึ้น เพราะเด็กๆ มักจะตื่นเวทีก็เลยต้องให้ขึ้นเวทีบ่อยๆ จะได้เคยชิน” ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Peckham (2000) ที่ว่า การขึ้นแสดงบนเวทีต่างๆ ถือได้ว่าเป็นการฝึกซ้อมที่ดีมากอย่างหนึ่ง เพราะจะได้ฝึกซ้อมการแสดงต่อหน้าผู้ชมจำนวนมาก ทำให้ตัวผู้แสดงได้เรียนรู้ที่จะแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าที่แตกต่างกันออกไปในแต่ละเวที ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ในห้องเรียน

6.2.3 การดูแลสุขภาพ ซึ่งเส้นเสียงถือเป็นส่วนประกอบในร่างกายของนักร้อง ดังนั้นการดูแลสุขภาพให้สมบูรณ์ จึงเป็นสิ่งสำคัญมาก ดังนั้น จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่นักร้องจะต้องดูแลเอาใจใส่สุขภาพเป็นอย่างดี ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่ง

กล่าวว่า “เวลาที่เรารู้สึกว่าเราจะต้องซ้อมแต่พอตี ต้องระวังมากที่จะไม่ให้เสียงบาดเจ็บ หรือใช้งานเส้นเสียงหนักเกินไป จะเห็นว่าเด็กหลายคนทีพอใกล้วันแสดงจะเจ็บคอ เสียงแหบ หรือมีปัญหาเกี่ยวกับการใช้เสียง ซึ่งเกิดจากการใช้เสียงที่หนักเกินไป” ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของชัยพร พวงมาลี (2560) ที่กล่าวไว้ว่า สิ่งสำคัญอันดับแรกของการทำการแสดงสำหรับนักร้อง คือ นักร้องจะต้องดูแลตนเองให้แข็งแรงอย่างดีที่สุด เนื่องจากสุขภาพกายนั้นส่งผลกระทบต่อการแสดงโดยตรง

6.3 แนวทางการจัดการเรียนการสอนขับร้องและการเตรียมความพร้อมเพื่อการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี

6.3.1 การคัดเลือกบทเพลงสำหรับการประกวด เป็นกุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่ความสำเร็จของการประกวดร้องเพลง เพราะผู้สอนจะต้องคัดเลือกบทเพลงที่นำเสนอความเป็นตัวตนของผู้เรียน และต้องเป็นบทเพลงที่นำเสนอความสามารถของผู้เรียนให้โดดเด่น โดยจะต้องปกปิดจุดบกพร่องที่ผู้เรียนไม่ถนัดทั้งหมด เพื่อไม่ให้มีข้อตำหนิได้ ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่งกล่าวว่า “การที่ครูจะเลือกเพลงให้เด็กร้องเพื่อไปประกวด ครูจะต้องดูจากตัวเด็กเป็นหลัก ต้องเลือกเพลงที่เข้ากับคาแรกเตอร์ของเด็ก นำเสนอความเป็นตัวเด็ก นำเสนอจุดเด่นในตัวเด็ก และต้องกลบข้อบกพร่องทั้งหมดที่เด็กมีให้หมด” ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของธนพร แวกประยูร (2557) ที่กล่าวไว้ว่า การคัดเลือกบทเพลงที่จะใช้ในการประกวดร้องเพลง เป็นสิ่งสำคัญมากที่ไม่ควรละเลย การเลือกเพลงที่ไม่เข้ากับผู้ร้องอาจทำให้ความโดดเด่นลดลง และอาจเสียคะแนนให้กับผู้ที่เลือกบทเพลงได้เข้ากับตนเอง และมีความโดดเด่นมากกว่า ดังนั้นผู้สอนจึงต้องใช้ความพยายามอย่างที่สุดเพื่อได้บทเพลงที่เหมาะสมต่อผู้เรียนที่สุด

6.3.2 การฝึกซ้อม ผู้สอนจำเป็นต้องชี้แจงเป้าหมายและแนวทางในการฝึกซ้อมให้ผู้เรียนเข้าใจในท้ายคาบเรียนทุกครั้ง และอาจใช้การบันทึกวิดีโอขณะเรียน เพื่อให้ผู้เรียนนำไปเป็นแนวทางในการฝึกซ้อมที่ถูกต้อง ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่งกล่าวว่า “เวลาซ้อมร้องเพลงทุกครั้ง เด็กๆ จะต้องรู้ว่าซ้อมเพื่ออะไร ซ้อมเพื่อแก้ไขจุดไหน ไม่ใช่ร้องไปเรื่อยไม่มีการโฟกัสที่จุดบกพร่องใดๆ แบบนี้ก็คือเป็นการซ้อมที่เปล่าประโยชน์” ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีของ Oare (2011) ที่กล่าวไว้ว่า การตั้งเป้าหมาย และวางแผนการฝึกซ้อมอย่างเป็นระบบ คือ กุญแจสำคัญของการฝึกซ้อมที่มีประสิทธิภาพสูงสุด และผู้เรียนควรวางแผนตารางซ้อมให้สม่ำเสมอ ไม่เกินครั้งละ 15-20 นาที เพื่อป้องกันไม่ให้เส้นเสียงเหนื่อยล้า และเกิดอาการบาดเจ็บ ในที่สุด ซึ่งผลการวิจัยในประเด็นนี้มีความสอดคล้องกับทฤษฎีของ Peckham (2000) ที่ให้คำเตือนเกี่ยวกับการฝึกซ้อมเอาไว้ว่า การฝึกซ้อมอย่างหนักหน่วง โดยใช้ระยะเวลาในแต่ละครั้งเกิน 60 นาทีขึ้นไป จะทำให้เส้นเสียงล้าจนเกินไป และเมื่อฝึกซ้อมเช่นนี้ไปนานๆ จะทำให้เส้นเสียงบาดเจ็บในที่สุด ซึ่งถือเป็นความเสี่ยงที่ไม่ควรเกิดขึ้นในช่วงที่วันแสดงจริง

6.3.3 การสื่อสารกับผู้ปกครอง ผู้สอนจำเป็นต้องสื่อสารกับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้ปกครองได้รับทราบ และทำความเข้าใจกับการเรียนการสอน และพัฒนาการที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน อีกทั้งผู้สอนยังมีหน้าที่ในการชี้แนะแนวทางในการฝึกซ้อมสำหรับผู้เรียนอย่างละเอียด เพื่อให้ผู้ปกครองช่วยฟัง และช่วยแก้ไขได้ตรงตามประเด็นที่ผู้สอนกำหนดไว้ ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่งกล่าวว่า “สำหรับนักเรียนในวัยนี้ ผู้ปกครองเป็นตัวแปรที่สำคัญมาก ผู้ปกครองต้องให้ความร่วมมือที่ดีพร้อมที่จะเรียนรู้ ทำความเข้าใจกับสถานการณ์ความจริงจังที่เกิดขึ้น และเข้มงวดกับวินัยในการฝึกซ้อมของลูก” ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยในหัวข้อเรื่องการศึกษากระบวนการเตรียมนักเรียนเข้าแข่งขันเปียโน กรณีศึกษา การแข่งขันรุ่นเล็กยามาฮาไทยแลนด์ มิวสิก เฟสติวัล ของสกาวิรุญ สายบุญมี (2555) ซึ่งได้นำเสนอเกี่ยวกับประเด็นนี้ไว้ว่า ผู้สอนจะสื่อสารกับผู้ปกครองหลังจบคาบเรียน โดยชี้แจงให้ผู้ปกครองทราบถึงพัฒนาการของผู้เรียน และสิ่งที่ผู้สอนต้องการให้ฝึกซ้อมต่อไป เพื่อให้เกิดความเข้าใจไปในทิศทางเดียวกัน

6.3.4 การจัดกิจกรรมเพื่อสะสมประสบการณ์ในการแสดงบนเวที ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการแสดงต่างๆ เพิ่มเติม เช่น จัดคอนเสิร์ต จัดจำลองการประกวด จัดการประกวดภายในโรงเรียน หรือ จัด Workshop เกี่ยวกับการประกวดร้องเพลง เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการสัมผัสประสบการณ์ในการแสดงบนเวที ซึ่งจะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สถานการณ์จริง และทำให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินในการขึ้นแสดง ดังที่ผู้ให้สัมภาษณ์รายหนึ่งกล่าวว่า “ก่อนที่จะแสดงจริงจะต้องมีการซ้อมขึ้นเวที หรือลองไปขึ้นแสดงจริงๆ บนเวทีอื่นก่อน ยิ่งมากเวทีก็ยิ่งมากประสบการณ์ ที่สำคัญเด็กจะได้เรียนรู้ที่จะควบคุมความตื่นเต้นด้วย” ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Stafford (2006) ที่กล่าวไว้ว่า ผู้สอนควรให้ผู้เรียนได้มีการแสดงในที่สาธารณะมากเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อที่จะช่วยลดความตื่นเต้น และอาการประหม่าที่อาจเกิดขึ้นในวันที่ผู้เรียนจะต้องขึ้นแสดงบนเวทีการประกวด

7. สรุปและข้อเสนอแนะ

7.1 ข้อเสนอแนะจากงานวิจัย

7.1.1 เนื่องจากผู้เรียนมีความสามารถที่ต่างกันของแต่ละบุคคล ผู้สอนจึงควรคัดเลือกบทเพลงที่ส่งเสริมความเป็นตัวตนของผู้เรียน และต้องเป็นบทเพลงที่นำเสนอความสามารถของผู้เรียนให้โดดเด่น โดยจะต้องปกปิดจุดบกพร่องที่ผู้เรียนไม่ถนัด

7.1.2 ในการฝึกซ้อม ผู้สอนต้องชี้แจงเป้าหมายและแนวทางในการฝึกซ้อมให้ผู้เรียนเข้าใจ และบันทึกวิดีโอขณะเรียน เพื่อให้ผู้เรียนนำไปเป็นแนวทางในการฝึกซ้อมที่ถูกต้อง

7.1.3 ผู้สอนต้องสื่อสารกับผู้ปกครองอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้ผู้ปกครองได้รับทราบ และทำความเข้าใจกับการเรียนการสอน และพัฒนาการที่เกิดขึ้นของผู้เรียน ที่สำคัญผู้สอนควรชี้แนะแนวทางในการฝึกซ้อมสำหรับผู้เรียนอย่างละเอียด เพื่อให้ผู้ปกครองช่วยฟัง และช่วยแก้ไขได้ตรงตามประเด็นที่ผู้สอนกำหนด

7.1.4 ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการแสดงต่างๆ เช่น จัดคอนเสิร์ต จำลองการประกวดโดยการจัดประกวดภายในโรงเรียน หรือจัด Workshop เกี่ยวกับการประกวดร้องเพลงเพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสในการสัมผัสประสบการณ์ในการแสดงบนเวที เพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้สถานการณ์จริง และทำให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินในการขึ้นแสดง

7.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

7.2.1 การแสดงบนเวที (Performance) เป็นส่วนสำคัญในการสร้างภาพรวมที่สมบูรณ์ของการแสดง ซึ่งผู้วิจัยยังไม่ได้ศึกษารายละเอียดที่ลึกซึ้งเกี่ยวกับการแสดงบนเวที จึงควรมีการศึกษาในประเด็นของการแสดงบนเวที ทั้งในเรื่องขององค์ประกอบ เนื้อหา และหลักสูตรที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนการแสดงบนเวที

7.2.2 กิจกรรมเพิ่มเติมที่ช่วยสร้างประสบการณ์ในการขึ้นเวทีให้กับผู้เรียนมากมาย แต่ยังไม่ปรากฏงานวิจัยใดๆ ในหัวข้อนี้ จึงขอเสนอแนะให้มีการศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรมเพิ่มเติมที่อาจมีนอกเหนือจากการวิจัยครั้งนี้

7.2.3 จากการวิจัยได้พบแนวทางในการจัดการเรียนการสอนและการเตรียมพร้อมสำหรับการประกวด แต่ยังไม่ได้มีการทดลองนำไปใช้จริง จึงเห็นว่าควรมีการทดลองนำไปใช้จริงแล้วทำการประเมินผลลัพธ์ที่ได้จากการนำไปใช้ว่าเป็นอย่างไร

7.2.4 จากการศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงสมัยนิยม และการเตรียมความพร้อมสำหรับการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมในเด็กอายุ 6-8 ปี ในอนาคตจึงควรมีการพัฒนาต่อยอดเพื่อศึกษาแนวทางการจัดการเรียนการสอนขับร้องเพลงในเด็กอายุ 13-15 ปี

8. เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- ชัยพร พวงมาลี. (2560). *การแสดงขับร้องเดี่ยวโดยชัยพร พวงมาลี*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยวัฒน์ สุทธิรัตน์. (2552). *80 นวัตกรรมจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ*. กรุงเทพมหานคร: แดเน็กซ์ อินเทอร์เน็ต เปอร์เรชั่น.
- ณัฐธัญ อินทร์คง. (2559). *พัฒนาการ ลักษณะเฉพาะ และองค์ความรู้ของการขับร้องเพลงไทยสากล* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.
- ณรุทธ์ สุทธจิตต์ (2555). *ดนตรีศึกษา: หลักการและสาระสำคัญ* (พิมพ์ครั้งที่ 9 ฉบับปรับปรุงแก้ไข). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดุขฎิ พนมยงค์. (2547). *สานฝันด้วยเสียงเพลง มาฝึกร้องเพลงกันเถิด* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ บ้านเพลง.
- ดวงใจ อมาตยกุล. (2545). *วรรณคดีเพลงร้อง*. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์หนังสือแห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนพร แวกประยูร. (2557). *การสำรวจการประกวดร้องเพลงสมัยนิยมระหว่างปี พ.ศ. 2519-2530: กรณีศึกษาเวทีการประกวดนักร้องสมัครเล่นยอดเยี่ยมแห่งเอเชียและเวทีการประกวดร้องเพลงของสยามกลการมิวสิคฟาวเดชั่น* (วิทยานิพนธ์ปริญญาโท บัณฑิต). มหาวิทยาลัยศิลปากร, กรุงเทพมหานคร.
- นฤมล สุนทสวัสดิ์. (2558). การตั้งเป้าหมายของชีวิตและการทำงาน. *วารสารสารสนเทศ*, 14(2). 21-36.

- ศศิธร บัวทอง. (2560). การวัดและประเมินทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21. *Veridian E-Journal, Silpakorn University*, 10(2), 1856-1867.
- สการัฐ สายบุญมี. (2555). การศึกษากระบวนการเตรียมนักเรียนเข้าแข่งขันเปียโน กรณีศึกษา การแข่งขันรุ่นเล็กงาน ยามาฮ่า ไทยแลนด์ มิว ลิค เฟสติวัล (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.
- สมชาย วรภิรมย์สกุล. (2554). ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. ในบทที่ 8 เครื่องมือวิธีการที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล. สืบค้นจาก <http://pws.npru.ac.th/pheerathano/data/files/ระเบียบวิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์.pdf>
- วรรณิ์ เพลินทรัพย์. (2554). ศึกษาวิธีการขับร้องของ ทิพย์วัลย์ ปิ่นภิบาล (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- วรัญญา ศรีวรบุตร. (2560). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการช้อมดนตรีของนักศึกษาสาขาวิชาดนตรีสมัยนิยม. *การประชุมมหาดใหญ่ วิชาการระดับชาติและนานาชาติ ครั้งที่ 8* (หน้า 83-93). สงขลา: มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- อนันต์ เจตนาเมษฐ์. (2554). การสอนวิชาขับร้องโดยใช้เทคนิค *Speech Level Singing (SLS)*: กรณีศึกษา แกรมี ครูโรจน์ ไว คอล สตูดิโอ (GRVS) (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต). มหาวิทยาลัยมหิดล, นครปฐม.

ภาษาอังกฤษ

- Fields, V. A. (1950). *Training the Singing Voice (3rd ed.)*. New York: King's Crown Press.
- Marsh, C. J. (2006). *Key concepts for understanding curriculum (3rd ed.)*. New York: RoutledgeFalmer.
- Nainapat, P. (2016). *Reality*. Retrieved from <https://thematter.co/segfhjhrave/why-reality-so-strong/9123>
- Oare, S. (2011). Practice Education: Teaching Instrumentalists to Practice Effectively. *Music Educators Journal*, 97(3), 41-47. doi:10.1177/0027432111400006
- Peckham, A. (2000). *The Contemporary Singer*. California : Berklee Press.
- Pedrick, D. (1998). Effective Practice Makes Successful Performance. *Music Educators Journal*, 85(2), 33-35. doi:10.2307/3399170
- Stafford, K. (2006). *The Music Education Madness Site Private Lesson PR: Preparing for Performances*. Retrieved from <http://www.musiceducationmadness.com/performances.shtml>
- Stohrer, S. (2006). *The Singer's Companion*. New York: Routledge.
- Thummarattana, P. (2015). *Effective contemporary commercial music vocal training for Thai singers* (Unpublished Doctoral Thesis). Mahidol University, Thailand.
- Tyler, R. W. (2013). *Basic Principles of Curriculum and Instruction with a Foreword by Peter S. Hlebowitsh*. Chicago: The University of Chicago Press, Ltd.